

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 28. august 2025 av Høyesterett i avdeling med

dommer Aage Thor Falkanger
dommer Ragnhild Noer
dommer Thom Arne Hellerslia
dommer Are Stenvik
dommer Tonje Vang

HR-2025-1603-A, (sak nr. 25-066482STR-HRET)
Anke over Hålogaland lagmannsretts dom 21. mars 2025

Påtalemyndigheten

(statsadvokat Jørn Henning Bremnes)

mot

A

(advokat Øystein Ola Storrvik)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Hellerslia:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder spørsmål om promillekjøring var en lovlig nødrettshandling.
- (3) A ble 28. august 2024 tiltalt for promillekjøring, jf. vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd, med følgende grunnlag:
- «Søndag 26. mai 2024 ca. kl. 08.30 i Berlevåg sentrum førte hun en personbil --00000 til tross for at hun var påvirket av alkohol. Blodprøver tatt av henne samme dag kl. 09.39 viste at hun hadde en alkoholkonsentrasjon på 1.36 promille.»
- (4) Indre og Østre Finnmark tingrett avsa dom 28. november 2024 der A ble dømt i samsvar med tiltalebeslutningen til betinget fengsel i 20 dager og en ubetinget bot på 10 000 kroner, subsidiært fengsel i 15 dager. Hun ble også fradømt retten til å føre førerkortpliktig motorvogn for en periode på 2 år.
- (5) Dommen ble avsagt under dissens. En samlet rett la til grunn at hun sto i fare for å bli utsatt for fortsatt vold av sin tidligere kjæreste og derfor var i en nødsituasjon like i forkant av at kjøringen startet. Flertallet mente imidlertid at hun hadde andre handlingsalternativer enn å kjøre fra stedet. Mindretallet mente at kjøringen var lovlig grunnet nødrett.
- (6) A anket dommen. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet. Ved Hålogaland lagmannsretts dom 21. mars 2025 ble A frifunnet.
- (7) Også denne dommen ble avsagt under dissens. En samlet rett la som tingretten til grunn at det forelå en nødsituasjon da hun løp ut av boligen til sin tidligere kjæreste. Flertallet på fire dommere mente likevel at handlingen hennes gikk lenger enn nødretten tillater siden hun hadde rimelige handlingsalternativer. Et bestemmende mindretall på tre dommere fant at handlingen lå innenfor nødretten fordi den faren hun befant seg i, ikke kunne avverges på annen rimelig måte.
- (8) Påtalemyndigheten har anket dommen. Anken gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet.

Mitt syn på saken*Sakens faktiske side*

- (9) A kjørte fra huset til sin tidligere kjæreste, gjennom Berlevåg sentrum og til sin mor, hvor hun bodde på dette tidspunktet. Strekningen er målt til 1,2 km. Kjøringen fant sted en søndag morgen kl. 0830. Blodprøve tatt av henne ca. én time etter kjøringen viste en alkoholpromille på 1,36.

- (10) Om omstendighetene ellers viser jeg til framstillingen fra en samlet lagmannsrett, som bygger på As forklaring:

«Hovedpunktene i forklaringen er at tiltalte natt til søndag 26. mai 2024 var på puben i Berlevåg. Etterpå dro hun hjem til B, som hun tidligere hadde hatt et turbulent kjæresteforhold med. Foruten de to var to kamerater av B til stede. Alle var beruset. På et tidspunkt utpå natta oppsto en diskusjon mellom tiltalte og B, hvilket endte med at B kastet en ølboks i veggen og en i retning tiltalte, som traff henne i panna. En av Bs kamerater kom da og stoppet ham. Tiltalte forlot stedet og gikk til en venn, C, som oppholdt seg i et hus like i nærheten. Der ble hun en tid, men gikk etter hvert tilbake til B fordi han ringte til henne, ba om unnskyldning og ville ha henne til å komme tilbake med mer øl. Tilbake hos B oppsto en ny uoverensstemmelse mellom dem, hvilket endte med at B kastet tiltalte i gulvet, og slo og sparket henne på kroppen. Hun ropte om hjelp, men det tok noe tid før en av de tilstedeværende ba B om å stoppe. B slapp henne og tiltalte kom seg på beina. Hun tok skoene sine i hånden og sprang ut døra. Hun hadde også med seg en pose med øl. Idet hun forlot skal B ha ropt etter henne at han skulle drepe henne. Tiltaltes bil sto parkert ved veien, ca. 35 meter fra inngangsdøra. Hun sprang dit, satte seg inn, startet bilen umiddelbart og akselererte raskt ut på veien. Uten å se seg tilbake på noe tidspunkt, heller ikke ved bruk av bakspeilet i bilen, kjørte hun den beskrevne strekningen til morens hus.

En politipatrulje i uniformert cellebil kom samtidig kjørende opp Rådhusgata. De observerte at tiltalte kom springende fra Bs hus, satte seg inn i bilen og akselererte kraftig. Politiet reagerte på tiltaltes oppførsel og bestemte seg for å følge etter henne. På bakgrunn av politibetjent Ds forklaring legger lagmannsretten til grunn som bevist utover rimelig tvil at tiltalte holdt seg innenfor lovlig hastighet (50 km/t) under kjøringen, men likevel høyere enn hva politiet anså som forsvarlig gjennom tettbygd strøk. Det var ingen andre trafikanter langs kjøreruten, og selv om politiet oppfattet at tiltalte hadde det travelt, var ikke kjøringen så spesiell at de fant grunn til å stoppe henne før hun parkerte utenfor morens bolig. Det var først på dette tidspunktet at tiltalte ble klar over at politibilen var bak henne, og hun kom gående mot dem da de stanset. Tiltalte gråt og fortalte at hun nylig hadde blitt utsatt for vold og trusler, og beklaget at hun hadde kjørt bil i beruset tilstand.»

- (11) Etterfølgende legeundersøkelse viste blåmerker, hevelser og mindre skrapemerker, som ble ansett forenlig med slag, spark og kloring påført i løpet av siste døgn.
- (12) Jeg oppfatter dissensen i lagmannsretten slik at det er en viss forskjell mellom flertallets og det bestemmende mindretallets bevisvurdering. Høyesterett er bundet av det bestemmende mindretallets bevisvurdering. Jeg siterer derfor også deler av mindretallets syn, selv om bevisvurderingen her er tett sammenvevd med den konkrete rettsanvendelsen:

«Slik mindretallet vurderer det hadde tiltalte, da hun forlot Bs bolig før kjøreturen, reell og konkret grunn til å frykte at han skulle komme etter henne slik han hadde gjort tidligere på kvelden, og at voldsutøvelsen ville fortsette dersom han fikk tak i henne. Hun kunne ikke regne med at noen av de andre tilstedeværende ville grepet inn fysisk dersom B forfulgte henne nok en gang. Som tiltalte forklarte var B fysisk overlegen og dessuten sterkt ruset/beruset. ... I rimelighetsvurderingen må det etter mindretallets oppfatning også ses hen til at hun aktsomt oppfattet seg å være i en svært presset situasjon, med begrenset tid til overveielser.

Mindretallet har også sett hen til at kjøreturen tiltalte foretok var kort, det tok i høyden to minutter før hun var fremme på sin mors bopel. Slik hun forklarte det, oppfattet hun ikke på noe tidspunkt at nødsituasjonen var over før hun var fremme. Tiltaltes

reaksjon da hun ble oppmerksom på politiet underbygger dette. Med de begrensede opplysninger mindretallet har ut over tiltaltes forklaring om B og hans sinnstilstand, beruselsesgrad, aggresjonsnivå og fysiske forutsetninger, kan mindretallet ikke se at det kan legges til grunn at tiltaltes vurdering her var uaktsom, heller ikke bedømt som edru. Ved denne vurderingen har mindretallet også sett hen til tiltaltes forklaring om at B også hadde vært voldelig mot henne tidligere, og at det i den aktuelle situasjonen var ekstra skremmende for henne at han for første gang var voldelig mot henne mens det var andre tilstede. Tiltalte forklarte at hun oppfattet det som at det hadde 'klikket' for B, og at det var fare for at han fulgte etter henne i egen bil.

Mindretallet legger som flertallet til grunn at tiltalte ikke oppfattet at politiet kjørte etter henne, og at dette skyldtes at hun ikke så i speilet mens hun kjørte. ... Tiltalte forklarte at hun konsentrerte seg om det som var foran henne, og om å kjøre hjem til sin mor. Hun hadde ingen hensikt om å kjøre lenger enn det som fortonet seg for henne som høyst nødvendig.»

Rettslige utgangspunkter

- (13) Vilkårene for å domfelle A for promillekjøring er i utgangspunktet oppfylt, jf. vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22. En handling som ellers ville være straffbar, er imidlertid lovlig dersom den oppfyller vilkårene i straffeloven § 17 om nødrett. Bestemmelsen lyder slik:
- «En handling som ellers ville være straffbar, er lovlig når
- a. den blir foretatt for å redde liv, helse, eiendom eller en annen interesse fra en fare for skade som ikke kan avverges på annen rimelig måte, og
 - b. denne skaderisikoen er langt større enn skaderisikoen ved handlingen.»
- (14) Vilkårene kan deles i fire: Det må være *fare for skade* (1), handlingen må skje *for å redde* noen eller noe fra slik fare (2), faren må ikke kunne avverges på *annen rimelig måte* (3), og skaderisikoen må være *langt større* enn skaderisikoen ved nødretts handlingen (4).
- (15) Bestemmelsen erstattet § 47 i straffeloven av 1902. Ordlyden er noe annerledes, særlig på to punkter. Mens § 47 viste til «en paa anden Maade uafvendelig Fare», er det etter dagens bestemmelse tilstrekkelig at faren «ikke kan avverges på annen rimelig måte». Det går fram av forarbeidene at formålet ikke var å foreta noen realitetsendring, men kun å gi bedre uttrykk for hvordan bestemmelsen var forstått i rettspraksis, jf. Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 418. Tidligere rettspraksis om dette vilkåret er derfor fortsatt relevant.
- (16) Endringen i beskrivelsen av kravet til proporsjonalitet – fra «særdeles betydelig» til «langt større» interesseovervekt – var imidlertid ment å utvide handlefriheten noe. Dette går fram av departementets uttalelser samme sted i Ot.prp. nr. 90 (2003–2004). Det er her presisert at med skaderisiko menes faregraden sett i sammenheng med omfanget av den skaden som kan voldes. Videre går det fram at det også må tas hensyn til sannsynligheten for at nødretts handlingen vil avverge faren. Slike vurderinger vil kunne være vanskelige, og det sentrale er et skjønn over tilbørigheten av handlingen, jf. Johs. Andenæs, *Alminnelig strafferett*, 6. utgave ved Georg Fredrik Rieber-Mohn og Knut Erik Sæther, side 188.
- (17) Ved vurderingen av om vilkårene er oppfylt, skal det tas utgangspunkt i tiltaltes oppfatning av nøds situasjonen og de alternativer som forelår, jf. straffeloven § 25 første ledd. Vegtrafikkloven § 31 rammer imidlertid også uaktsomme overtredelser, og det skal derfor

ses bort fra feiloppfatninger som skyldes uaktsomhet, jf. straffeloven § 25 andre ledd. Det samme gjelder uvitenhet eller feiloppfatninger som skyldes selvforskyldt rus, jf. § 25 tredje ledd.

- (18) Det har i rettspraksis vært stilt strenge krav for å akseptere nødrett som frifinnelsesgrunn ved promillekjøring, jf. Rt-1999-471 og Magnus Matningsdal, lovkommentar, note 6.2 til straffeloven § 17, Juridika, ajourført 1. april 2025. Etter min oppfatning er det grunn til å videreføre et strengt utgangspunkt, ut fra de sterke allmennpreventive hensyn som gjør seg gjeldende ved promillekjøring.
- (19) Hvert tilfelle må imidlertid vurderes for seg. Det kreves ikke at den som befinner seg i en nødsituasjon, treffer en optimal beslutning – kravet er at faren ikke kunne avverges på annen «rimelig måte». De konkrete omstendighetene vil kunne gjøre det krevende å treffe gode valg. Rettspraksis ved promillekjøring har i det vesentlige gjeldt nødsituasjoner ved sykdom. Saken her gjelder en nødsituasjon som følge av at tiltalte var blitt utsatt for vold og forsøkte å flykte fra voldsutøveren. Den som er i en slik situasjon, vil kunne ha begrensede muligheter for rasjonelle overveielser. Det er lagt vekt på dette i saker om nødverge, se for eksempel Rt-1992-124, og det samme hensynet vil også måtte få betydning ved nødrett. Begrensningene vil både kunne følge av den tid som er til rådighet for å vurdere alternativer, og av følelsen av redsel og panikk. Slik jeg ser det, følger det av rimelighetskriteriet at det må foretas en realistisk vurdering av hvilke overveielser en kan forvente i den aktuelle situasjonen fra en som er offer for vold. Dette betyr i praksis at det gis et visst spillerom for valg som i ettertid ikke framstår som ideelle.
- (20) Dersom terskelen for nødrett er overskredet, kan retten likevel frifinne, forutsatt at «særlige grunner tilsier frifinnelse», jf. straffeloven § 81 bokstav b. Bestemmelsen er ment å være en unntaksregel for tilfeller der ekstraordinære forhold gjør at overskridelsen likevel ikke er straffverdig, se Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 365, jf. side 472. Et eksempel som nevnes, er «et sterkt tidspress som gjør overskridelsen svært forståelig».
- (21) Det er lagt til grunn i juridisk teori at bestemmelsen bare gjelder overskridelse i intensitet, ikke i tid, jf. Magnus Matningsdal, lovkommentar, note 4 til straffeloven § 81, Juridika, ajourført 1. april 2025 og Erling Johannes Husabø, lovkommentar, note 4.4 til straffeloven § 81, Karnov, ajourført 29. november 2023. Tid og intensitet vil kunne henge sammen, på den måten at etter hvert som tiden går, vil faren gradvis kunne bli redusert og handlingsalternativer i større grad framstå som rimelige, slik at vilkårene for lovlig nødrettshandling ikke lenger er til stede. Slik jeg forstår bestemmelsen, er det en forutsetning at det i det hele tatt foreligger en nødsituasjon, jf. NOU 2002: 4 *Ny straffelov* side 231. Som Husabø nevner, vil det ikke kunne gis straffritak for promillekjøring hjem fra sykehuset etter at pasienten er levert. Det er dette som ligger i uttrykket overskridelse i tid.
- (22) Ved overskridelse av nødrett vil det også kunne være aktuelt å sette straffen lavere enn hva som ellers ville vært tilfelle, jf. straffeloven § 78 bokstav a og § 80 bokstav d. I særlige tilfeller vil straffutmålingsutsettelse eller straffutmålingsfravall, jf. §§ 60 og 61, kunne være aktuelt som en mellomløsning mellom frifinnelse etter § 81 og straffenedsettelse.
Den konkrete lovanvendelsen
- (23) Det er klart at vilkårene om at A befant seg i en nødsituasjon og at kjøringen skjedde for å redde seg unna faren for skade, er oppfylt.

- (24) Vurderingen av om det forelå tilstrekkelig interesseovervekt for den handlingen A valgte, er krevende, siden handlingen skjedde for å avverge en konkret fare for en enkeltperson, men gikk ut over den allmenne trafikksikkerheten. Selv om sannsynligheten for skade på andre enn henne selv nok ikke var veldig stor ved den aktuelle kjøringen, vil slik skade kunne være stor dersom den først inntreffer.
- (25) Det er særlig graden av påvirkning, kjørestrekning og kjøreforholdene som har betydning. Promillen var 1,36, og tilsa i seg selv en klar trafikkfare. Kjøringen fant sted i tettbygd strøk, men over en relativt kort strekning – 1,2 km – og en søndag morgen under gode kjøreforhold uten at hun møtte annen trafikk eller fotgjengere. Kjøringen var innenfor fartsgrensa, riktignok noe fort til å være i tettbygd strøk, men uten at politiet som fulgte bak fant grunn til å stanse henne før hun var framme. Som jeg kommer tilbake til, var voldstrusselen mot henne overhengende. Alt i alt ser jeg det slik at skaderisikoen for henne ved å bli på stedet var langt større enn skaderisikoen ved kjøringen.
- (26) Det neste spørsmålet er om hun kunne ha avverget faren på «annen rimelig måte».
- (27) En samlet lagmannsrett kom til at det ikke var et rimelig alternativ å gå tilbake til en venn som bodde i nærheten og som hun hadde vært hos tidligere på natta, siden han skal ha blitt sint da hun gikk derfra, hadde låst døra og sagt at han skulle legge seg for å sove. En samlet lagmannsrett kom også til at det ikke var rimelig å forvente at hun skulle kontakte andre naboer, fordi det var uklart om hun ville rekke dette før B innhentet henne. Jeg kan ikke se at lagmannsretten ved dette har lagt terskelen for vilkåret om manglende rimelig handlingsalternativ for lavt.
- (28) Lagmannsretten delte seg imidlertid i synet på et annet alternativ: Var det et rimelig handlingsvalg at A låste seg inn i bilen og ringte politiet eller noen andre mens hun sjekket om B kom ut etter henne, og først kjørte dersom han kom ut?
- (29) Etter min oppfatning har ikke lagmannsrettens bestemmende mindretall lagt terskelen for lavt når heller ikke dette ble vurdert som et rimelig alternativ. I begrunnelsen er det lagt vekt på at A fryktet at B skulle følge etter henne i bil, og at «hun aktsomt oppfattet seg å være i en svært presset situasjon, med begrenset tid til overveielser». Som nevnt i lagmannsrettens dom, skal B ha ropt etter A at han skulle drepe henne da hun løp ut av boligen. Mindretallet viser også til As forklaring om at B hadde utøvet vold mot henne tidligere, og at det denne gangen var ekstra skremmende at han var voldelig med andre til stede – hun oppfattet det slik at han var sterkt ruset, og at det hadde «klikket» for han. Dette er momenter som belyser hvilke overveielser som er realistisk å forvente. Jeg nevner i tillegg at dersom hun hadde ventet og B hadde kommet ut og kjørt etter henne, slik hun fryktet, ville det lett kunne ha oppstått en større fare for trafikksikkerheten.
- (30) Jeg kan etter dette ikke se at lagmannsrettens bestemmende mindretall har forstått straffeloven § 17 uriktig når det ble konkludert med at det forelå lovlig nødrett da hun startet kjøringen.
- (31) Det er imidlertid ikke tilstrekkelig for frifinnelse at det var en lovlig nødrettshandling å kjøre fra stedet. Vilkårene for nødrett må være oppfylt under hele kjøreturen. På dette punktet har jeg en annen vurdering enn lagmannsrettens bestemmende mindretall.

- (32) Som nevnt la en politibil seg nokså umiddelbart bak henne. Objektivt sett var nødsituasjonen da over. Hun oppdaget imidlertid ikke politibilen før hun kom hjem. Hun skal bedømmes ut fra sin oppfatning av situasjonen, men – som jeg har vært inne på – skal det ikke tas hensyn til uvitenhet som er uaktsom eller som skyldes ruspåvirkning. Etter min oppfatning var det uaktsomt – i hvert fall etter noe tid – at hun ikke oppdaget at det lå en uniformert cellebil bak henne. Frykten hennes for å bli forfulgt, og det at hun kjørte i ruspåvirket tilstand, ga oppfordring til å se om det kom noen bil etter henne. Hvis det var andre enn B som lå bak henne, kunne hun spurt om hjelp og avsluttet promillekjøringen.
- (33) Jeg er derfor kommet til at vilkårene for nødrett ikke er oppfylt for den siste delen av kjøreturen.
- (34) Partene er enige om at Høyesterett har anledning til å avsi ny dom.
- (35) Det er etter min oppfatning tale om en forståelig overskridelse av nødretten i en panikkartet situasjon. Hun oppfattet det selv slik at hun var i fare helt til hun kom hjem. Lagmannsrettens mindretall har som støtte for denne konklusjonen vist til hennes reaksjon da hun oppdaget politiet. Det ville dessuten bare ha forkortet en kjøretur som ikke var lenger enn 1,2 km og varte snaut to minutter om hun hadde stanset før. Forholdet avviker klart fra situasjonen i HR-2018-1458-U, der overskridelsen var så massiv at det ikke var grunn til å gi straffritak etter straffeloven § 81 – det var tale om en kjøretur på 35 km og på veien hadde tiltalte passert en opplyst tollstasjon. Siden nødsituasjonen var over da politibilen la seg bak henne, og det var uaktsomt av henne å ikke oppdage politibilen, er imidlertid § 81 om overskridelse av nødrett ikke anvendelig – denne kan som nevnt ikke anvendes ved overskridelse av nødretten i tid.
- (36) De samme hensyn som ligger bak § 81 kommer likevel inn med tyngde. Hennes uaktsomhet ved å ikke oppdage politibilen ligger i nedre sjikt. Selv om terskelen for å gi straffutmålingsutsettelse etter straffeloven § 60 bør være høy, er jeg kommet til at bestemmelsen kan anvendes i dette tilfellet, ut fra nærheten til straffefrafall etter § 81. Situasjonen hun befant seg i, utgjør særlige grunner til å utsette utmåling av straff.
- (37) Jeg går så over til vurderingen av tap av førerrett. Etter vegtrafikkloven § 33 nr. 1 første ledd er det et vilkår at den som ilegges tap av førerrett, er «ilagt straff». Spørsmålet er om dette omfatter straffutmålingsutsettelse, som ikke formelt sett er straff etter straffeloven § 29, men en strafferettslig reaksjon etter straffeloven § 30 bokstav a. Formuleringen før lovendringen i 2003 var «ilagt straff eller domfelt», og det går fram av Ot.prp. nr. 52 (2002–2003) side 73 at endringen, som skjedde tilsvarende i vegtrafikkloven § 24 a, ikke var ment som noen realitetsendring. Det går videre uttrykkelig fram av vegtrafikkloven § 33 nr. 1 første ledd at det også ved overføring til konfliktråd – som er en annen strafferettslig reaksjon etter straffeloven § 30 – kan ilegges tap av førerrett, og som derfor må regnes som «ilagt straff». Vilåret i § 33 nr. 1 om at hun er «ilagt straff» er derfor etter mitt syn oppfylt selv om det gis straffutmålingsutsettelse.
- (38) I utgangspunktet skal tapstiden settes til minst 1 år, jf. vegtrafikkloven § 33 nr. 1 andre ledd, og ved promille på over 1,2 til minst 2 år, jf. tapsforskriften § 3-2 nr. 2 siste punktum. Ut fra de samme formildende omstendighetene som tilsier straffutmålingsfravall, er jeg kommet til at tapstiden settes til 6 måneder, jf. vegtrafikkloven § 33 nr. 1 siste ledd. Tapstiden er utholdt ved at førerretten har vært midlertidig tilbakekalt, jf. tapsforskriften § 1-4 første ledd.

Konklusjon

(39) A kjennes skyldig i promillekjøring, men slik at utmåling av straffen utsettes i en prøvetid på 2 år, jf. straffeloven § 60, jf. § 34 andre ledd. Tapstiden for tap av førerretten settes til 6 måneder.

(40) Jeg stemmer for slik

D O M :

1. A, født 00.00.1987, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd. Utmåling av straffen utsettes med en prøvetid på 2 – to – år, jf. straffeloven § 60.
2. A dømmes til å tåle tap av førerretten i 6 – seks – måneder. Tiden førerretten har vært midlertidig tilbakekalt, kommer til fradrag i tapstiden.

(41) Dommer **Vang**:

Dissens

(42) Jeg har kommet til et annet resultat enn førstvoterende.

(43) Når det gjelder de rettslige utgangspunktene, viser jeg til hans redegjørelse. Som han fremhever, er det i rettspraksis stilt strenge krav for å akseptere nødrett som frifinnelsesgrunn ved promillekjøring, og sterke allmennpreventive hensyn tilsier at det strenge utgangspunktet bør videreføres. Jeg er også enig i at den som befinner seg i en nødsituasjon, ikke kan forventes å treffe best mulige beslutninger når ulike handlingsalternativer skal vurderes. Det må gjøres en realistisk vurdering av hvilke overveielser som kan kreves av en person som nettopp har blitt utsatt for vold.

(44) Derimot er jeg ikke enig med førstvoterende i at A handlet i lovlig nødrett da hun startet kjøringen. Det var riktignok en akutt og vanskelig situasjon da A løp til bilen etter at voldshendelsen hadde skjedd. Spørsmålet er likevel om faren for fortsatt vold kunne vært avverget på en annen «rimelig måte», jf. straffeloven § 17 bokstav a. Etter mitt syn har det bestemmende mindretallet i lagmannsretten lagt terskelen for lavt ved vurderingen av hva som er et rimelig handlingsalternativ. Selv om A opplevde at det hastet, burde hun låst seg inn i bilen – som sto parkert ca. 35 meter fra huset – og ventet noen få sekunder for å se om B faktisk kom etter henne, noe han ikke gjorde. Jeg kan ikke se at det er holdepunkter i saken for at et slikt handlingsalternativ kunne skapt en mer farlig situasjon. Videre hadde A med seg mobiltelefon, og kunne fra bilen ringt til politiet eller tilkalt hjelp fra andre. Men hun forsøkte ikke noe av dette.

(45) Uansett burde hun oppdaget den uniformerte cellepolitibilen umiddelbart etter at hun startet kjøringen. Hun skulle fortløpende ha brukt speilet blant annet for å vurdere om hun fortsatt var i en nødsituasjon. Hun ville i så fall straks oppdaget at politibilen fulgte etter henne under hele kjøringen. Vilåårene for nødrett er i alle fall ikke oppfylt fra dette tidspunktet.

- (46) Etter mitt syn er det da ikke grunnlag for å utsette utmålingen av straff, jf. straffeloven § 60. Sterke allmennpreventive hensyn gjør seg gjeldende. Faremomentene ved kjøring med en promille på 1,36 over en strekning på ca. 1,2 km i tettbygd strøk, er åpenbare. Derimot tilsier de formildende omstendighetene i saken – blant annet den vanskelige situasjonen A var i og graden av uaktsomhet ved å feilbedømme situasjonen – at det bør idømmes en mildere reaksjon enn det klare utgangspunktet som følger av vegtrafikkloven § 31 andre ledd bokstav c. Straffen kan passende settes til 20 dager fengsel som gjøres betinget. Etter omstendighetene bør det ikke idømmes bot.
- (47) Når det gjelder tap av førerretten, er jeg i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (48) Jeg stemmer etter dette for at straffen settes til fengsel i 20 dager som gjøres betinget med en prøvetid på 2 år. Tap av førerretten settes til 6 måneder. Tiden førerretten har vært midlertidig tilbakekalt, kommer til fradrag i tapstiden.
- (49) Dommer **Stenvik:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Hellerslia.
- (50) Dommer **Noer:** Likeså.
- (51) Dommer **Falkanger:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med annenvoterende, dommer Vang.
- (52) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. A, født 00.00.1987, dømmes for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 første ledd, jf. § 22 første ledd. Utmåling av straffen utsettes med en prøvetid på 2 – to – år, jf. straffeloven § 60.
2. A dømmes til å tåle tap av førerretten i 6 – seks – måneder. Tiden førerretten har vært midlertidig tilbakekalt, kommer til fradrag i tapstiden.